

[Svend Jørgensen.]

have været bragt i stand inden lovforslagets fremsættelse her på rigsdagen. I hvert fald er det uheldigt, at der er truffet en aftale mellem ministeriet og tjenestemændenes repræsentanter, og at man har været enig om ikke at kommentere det forslag, man er enedes om. Derved sættes rigsdagen ud af spillet, idet denne selvfølgelig må respektere tjenestemandsoverenskomsternes forhandlingsret og derfor ikke kan gå imod, endsige gå videre end forslaget.

Jeg forstår meget vel, at de af den højtærede finansminister anførte timetalsberegninger i bemærkningerne til lovforslaget er gennemsnitstal. Men en tilsvarende beregning kan jo ifølge sagens natur ikke foretages for tjenestemændenes lønninger, og derfor mener jeg, at denne sammenligning i nogen måde halter. Tjenestemandsgoderne vil jeg selvfølgelig ikke benægte. Spørgsmålet er blot, om man, som den højtærede minister, kan ansætte disse til 20 pct., eller om de skal ansættes til noget mindre. Det er i al fald meget tvivlsomt, hvor meget man kan ansætte fri uniform og arbejdstøj til, da det kun er begrænsede grupper indenfor tjenestemændene, der har disse goder. Når man vil anføre disse goder, må man retfærdigvis også anføre de sociale goder, som nu ydes adskillige grupper indenfor de fri erhverv, og det glædede mig, at den højtærede finansminister på dette område ville give mig ret.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg skal ikke fortsætte diskussionen, der en vis overgang har samlet sig om, hvorvidt dette anliggende burde have været forhandlet med partierne eller ikke burde have været forhandlet med partierne. Jeg er altså i den situation nu, som det sker ved mangfoldige lejligheder, at jeg, ud fra statens samlede finansielle interesser ved denne ordning, har søgt at begrænse udgifterne, og så kommer det ene parti og det andet parti og siger: vi ville meget gerne have været med til at ofre noget mere. Jeg tager ikke fejl, når jeg siger, at det er nøjagtig de samme kredse — det gælder i alt fald det ærede medlem hr. Karl Olsen og hans parti —, der stærkest af alle, i alt fald i bladene, fordrer, at der skal ske en nedsættelse og begrænsning af statens udgifter. Når man så går ind på det, siger de: ja, men så må man hellere begrænse tjenestemandsaftallet, og så kommer de almindelige betragtninger. Jeg synes i og for sig, at et forslag, der er lagt an på at opnå den rimeligste ordning ud fra de givne forudsætninger, faktisk ikke kan tilvejebringes

på andre vilkår end sket er. Det er min bestemte opfattelse.

Det ærede medlem hr. Karl Olsen stillede mig over for det spørgsmål, om jeg mente, at et sluttet forlig var bindende. Når man stiller mig spørgsmålet på den måde, kan jeg sige, at den mening kan jeg ikke have; dette ting må naturligvis være frit stillet overfor et forslag, som er blevet det forelagt. Men jeg vil alligevel rejse det spørgsmål overfor det ærede medlem hr. Karl Olsen, hvor megen klogskab der ville ligge i, at rigsdagen her ville forsøge at ændre på det ene og det andet punkt i den mellem organisationerne og staten ved enstemmig tilslutning truffene aftale. Jeg ville nødig være den finansminister, der under det pres og det tryk skulle forhandle fremefter med organisationerne, og det er ikke et nyt synspunkt, jeg her anfører. Det ærede medlem kan se efter under tidligere debatter, hvor jeg som mit partis ordfører, bl. a. da det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var finansminister, har talt og givet udtryk for samme synspunkt — det er jeg sikker på, det ærede medlem ved nærmere eftertanke vil give mig ret i.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen konstaterede, at jeg ikke syntes om hans bemærkninger. Da dette er en generel betragtning, jeg kan slutte mig til, skal jeg, lige så generelt, ikke gå nærmere ind på den. Det ærede medlem udtalte, at han skulle fremlægge sine bemærkninger om pristallet bag de lukkede døre, men måtte forbeholde sig også at muntre sig med dem offentligt. Der er heller ikke noget overraskende i det. Jeg har aldrig på noget tidspunkt drømt om, at det skulle lykkes at overbevise det ærede medlem eller hans parti om, at det var urimeligt fremefter at operere agitatorisk med pristallet. Det er min bestemte opfattelse, at uanset hvilken løsning pristalsnævnet når til, vil det ærede medlem og hans parti fremture i nøjagtig de samme påstande, som de hele tiden har fremsat — deri er intet overraskende. Hvis man skulle være overrasket, kunne det måske være over, at det ærede medlem sammen med andre af sine partifæller lige har fremsat et forslag, hvorefter skatterne skal nedsættes så voldsomt, at jeg næppe tager fejl, når jeg siger, at det drejer sig om et beløb på 200—300 mill. kr., og samtidig vil gå videre end jeg beskedne mand med hensyn til udgifterne. Det ærede medlem nærmer sig det punkt, hvor han faktisk må til at regne ud, hvad han har på den ene side, og hvad han har på den anden side. Om han får noget ud af udregningen, er en anden side af sagen, men i hvert til-